

Nåd vare med er och frid från Gud, vår Far, och Herren Jesus Kristus!

Bön: O helge Ande, var oss nära, förklara du vad Jesus gjort! Låt Ordet döma, trösta, lära, att Herrens lov må bli stort! Amen.

Predikotexten är andra årgångens epistel från 1 Joh 3:1–6.

1 Se vilken kärlek Fadern har skänkt oss: att vi får kallas Guds barn! Och det är vi också. Världen känner oss inte, eftersom den inte har lärt känna honom. 2 Mina älskade, nu är vi Guds barn, och än är det inte uppenbart vad vi ska bli. Men vi vet att när han uppenbaras ska vi bli lika honom, för då får vi se honom sådan han är. 3 Och var och en som har det hoppet till honom renar sig, liksom han är ren.

4 Den som ägnar sig åt synd bryter mot lagen, för synd är brott mot lagen. 5 Och ni vet att han har uppenbarats för att ta bort synderna. Det finns ingen synd i honom. 6 Den som förblir i honom syndar inte. Den som syndar har inte sett honom och känner honom inte.

Herre, helga oss i sanningen. Ditt ord är sanning. Amen.

Vi får kallas Guds barn!

Startpunkten för vår text, och därmed också för vår predikan, är ett underbart budskap: vi får kallas Guds barn! Vi firar i dag Trefaldighetssöndagen med temat Den dolde Guden. Men i de här orden är han inte dold. Han säger tydligt vad vi har för rättighet. Han har under det gångna halvåret uppenbart sin vilja, han har verkställt sin vilja och han fortsätter att vittna om sin vilja med oss. Han har kommit till oss i Sonen som har fullbordat Faderns vilja när han levde rent och heligt och när han tog på sig straffet för vår synd i sitt lidande och i sin död på korset.

Han har uppenbarats för att ta bort synderna.

I sin uppståndelse gav Jesus beviset för att det allt var fullbordat. Han kunde i triumf återvända till himlen för att på Faderns högra sida

be för oss och i sin allmakt vaka över oss. Enligt sitt löfte är han nära oss varje dag.

Sedan sände han sin Helige Ande för att påminna om allt detta. Genom Anden föder han nya Guds barn i dopet, och genom Anden verkar han i Ordet som vi läser och predikar så att vi blir bevarade i tron. I nattvarden får vi som Guds barn styrka i våra liv genom att vi konkret får del av Jesu kropp och blod i rent fysisk form.

Det här är den viktiga bakgrunden när vi går för att ta del av en undervisning som inte är så öppen och lätt att förstå. Det handlar om Guds sätt att leda oss i striden mot synden i vårt liv. Det är egentligen det som en stor del av det kommande halvåret ska hjälpa oss med: hur vi lever som Guds barn.

Vi ska först fråga om det går att *leva utan synd*, sedan vad det betyder att *ägna sig åt synd*, och till sist fråga oss vad det betyder att *rena sig*.

Kan vi leva utan synd?

Den frågan verkar det finnas två svar på. Det ena står i vår text och är förvånande tydligt:

Den som förblir i honom syndar inte. Den som syndar har inte sett honom och känner honom inte.

Det andra svaret står lite tidigare i samma brev (1 Joh 1:8):

Om vi säger att vi inte har synd, bedrar vi oss själva och sanningen finns inte i oss.

Det här verkar ju inte alls gå ihop. Men vi har faktiskt fått en nyckel att förstå det. Den nyckeln finns också i vår text.

Det finns människor som menar sig kunna tygla synden och bli syndfria i det här livet. Den tanken motsägs effektivt i det andra stället vi läste. Om vi säger så bedrar vi oss själva, och sanningen finns inte i oss. Det är alltså en lögn att säga att någon människa klarar av att leva utan synd.

Det finns ändå en som har klarat det. Jesus sägs uttryckligen ha levat utan synd, även om han varit frestad i allt som vi (Heb 4:15). Vår text säger:

Det finns ingen synd i honom.

Han sa också till judarna i sin diskussion (Joh 8:46):

Vem av er kan visa att jag skulle ha syndat?

Jesus har kunnat leva utan synd. Det är tack vare hans fullkomliga liv som han kan tillräkna oss sin helighet, i stället för att vi gav honom vår synd. Det är det som vi har fått lära oss, det som är uppenbart och som Den Helige Ande påminner oss om i Ordet.

Men ingen annan kan påstå sig vara utan synd. Den som påstår det bedrar sig själv.

Då kommer vi till frågan hur vi ska förstå Johannes när han skriver: *den som förblir i honom syndar inte*. Det ska vi nu undersöka.

Att ägna sig åt synd: världens sätt

Vi får en förklaring av formuleringen i vers 4: Den som *ägnar sig* åt synd. Folkbibeln översätter här så tydligt att vi ska förstå vad det handlar om: att systematiskt och målmedvetet ägna sig åt synd. Här handlar det inte om svaghet, att falla i synd på grund av att frestelser tillfälligt tagit överhanden.

När Johannes tidigare skriver att *ha synd*, handlar det om själva naturen hos oss, sådana vi är födda av köttet. Alla människor är födda med synd. Den onda naturen finns hos oss, och den finns i oss på ett sådant sätt att den inte går att förädla bort. Den finns kvar tills vår kropp läggs i graven.

Däremot är det något annat att *ägnas åt synd*. Verbet som används i grekiskan anger att det är en verksamhet som pågår och som är medveten och systematisk.

Här kan vi använda ett uttryck som bra förklarar skillnaden mellan att ägna sig åt synd och att ha synd: En kristen har synden *som tandvärk*, men inte *som hantverk*.

Har du provat på tandvärk? Du kan knappast ha långtat efter det. Att ha tandvärk är inget som man planerar att göra. Men råkar man ut för det så är det jobbigt.

Så är det också med en kristens förhållande till synden. Det är inget vi planerar. Men eftersom den onda naturen och benägenheten

att synda finns hos oss så överfaller synden oss. Och vi lider. Vi vet att man inte ska göra så. Vi kämpar emot, ibland lyckas det, ibland inte. Och när vi drabbas av följderna av vår synd kan det bli verkligt jobbigt. Ibland kan den slå sönder ett helt liv, eller flera människors liv.

Ändå kan den förlåtas. För den som kommer till Jesus blir inte utkastad.

Så var det med Petrus. Han förnekade sin Herre och Mästare, trots att han bedyrat att han aldrig skulle göra det. För han var svag. Han föll i sin rädsla för människor. Men han blev återupprättad, och han fick nåd att tjäna sin Herre på ett fantastiskt sätt.

Men om vi planerar och gör synd är det verkligen farligt. Tänk på Judas, som planerade för sitt förräderi. Han gick bort till sin själs fördärv och kom inte tillbaka. Han är den enda som Bibeln tydligt säger om att han blev slutligt fördömd.

Också fast man överger Gud och planerar för synd kan man omvända sig och få förlåtelse. Så var det med kung David. Han följde en medveten plan sedan det visat sig att han gjort Batseba med barn. Hon var Urias hustru och nu ville han att det skulle klargöras att Uria var fadern. Men planen misslyckades, kanske för att Uria hade fått misstankar. Så då bestämmer David att han måste dö.

Var det här en svaghetssynd?

Luther säger att David hade avfallit. Han hade inte längre Den Helige Ande. Han levde inte längre i tron. För då skulle han inte ha kunnat utföra en så utstuderad ond handling.

Men synden kunde trots det förlåtas. För David omvände sig när Natan kom till honom. Han berättade en händelse som David uppfattade som en rättssak, och David utfärdade en dödsdom. Men så sa Natan: "Du är den mannen", och därmed hade David uttalat dödsdomen över sig själv. Han blev djupt förkrossad när han insåg sin synd. Det blev också Petrus. Men Judas gick inte till Jesus med bön om förlåtelse.

Att utföra syndiga handlingar som ett hantverk är väldigt farligt. Jesus sa i sitt samtal med judarna, Joh 8:34:

Var och en som ägnar sig åt synd är syndens slav.

Det farliga är att vara bunden av synden, därmed djävulens slav. Det är världens sätt att förhålla sig till synden. Om vi ägnar oss åt synd och inte blir frigjorda från slaveriet är vi förlorade för evigt.

Judarna som Jesus diskuterade med blev arga när Jesus påstod att de var djävulens barn. Men han visade dem vägen (v 36):

Om nu Sonen gör er fria blir ni verkligen fria.

Vi ska avsluta med att tala om den vägen, frihetens väg.

Guds barn renar sig, i kraft av hoppet

Johannes skriver i vår text:

Mina älskade, nu är vi Guds barn, och än är det inte uppenbart vad vi ska bli. Men vi vet att när han uppenbaras ska vi bli lika honom, för då får vi se honom sådan han är. Och var och en som har det hoppet till honom renar sig, liksom han är ren.

Nu är vi Guds barn. Vi återvänder till startpunkten, till den kärlek som Fadern har skänkt oss då vi får vara Guds barn. Därifrån går vår tanke mot det som vi ska bli, och som ännu inte är uppenbart. Kan vi bli något högre än att vara Guds barn? Jo, vi är nu Guds barn endast i svaghet, i kamp och strid mot synd, död och djävulen, underkastade frestelser och dragning av vår onda natur. Men hoppet griper tag i den tillvaro som Gud har lovat åt oss och som innebär att vi ska bli lika honom och få se honom sådan han är. Det har vi ännu inte fått uppleva!

Och vi ska då få vara utan synd, precis som Jesus är utan synd. Vi ska bli lika honom! Vi ska få se honom sådan han är.

Det här hoppet ger kraft. Det ger kraft att kämpa mot synden. Inte så att vi själva skulle få kraft, men vi får kämpa tillsammans med Jesus. Och då vi vet att han har all makt i himmel och på jord, då behöver vi inte tvivla fast det känns svårt.

Paulus använder i Galaterbrevet uttrycket att korsfästa sitt kött, Gal 5:24:

De som tillhör Kristus Jesus har korsfäst sitt kött med dess lidelser och begär.

I Romarbrevet 6 skriver han om dopet, att den som har blivit döpt har vuxit samman med Jesus Kristus till hans död och uppståndelse. I vårt dop fördes vi genom tid och rum till Golgata. När han dog, dog jag där med honom. Mitt gamla eländiga kött dog med honom på korset. Och när han uppstod fick också jag uppstå till ett nytt liv, med en ny människa som vill följa honom och leva i hans gemenskap. Så är det med var och en som är döpt. Den Helige Ande födde nytt liv i oss när vi blev döpta. Vi föddes på nytt, ovanifrån, som Jesus förklarade det för Nikodemus. Och den födelsen gav oss inträdesbiljetten till himlen.

Som kristna lever vi alltså i en annan verklighet än världens barn. Vi lever i ett hopp som är stadigt grundat, på det som den treenige Guden har gjort med oss, och som han personligen tillräknat oss när vi döptes. Därför vill vi inte ägna oss åt synd. Vår nya människa vill inte befatta oss med den, även om vi har lusten till synd i vårt kött, det som vi kallar den gamla människan, gamle Adam. Vår nya människa strävar efter att komma närmare Gud. Han är vår förebild, vår idol. Vi söker gemenskap med Fadern i vår bön, vi vill leva nära Jesus och hans ord, och vi vill att Anden ska fylla oss med trons frukter så att vi i vårt liv kan förhållas honom.

Det här är det som Johannes menar med att rena sig. Det är en rening som inte grundar sig på våra beslut, våra försök att trappa högre och högre upp på vägen mot himlen, att känna oss heligare, att känna att vi har lyckats övervinna synden. Nej, den reningen består i att vi söker oss närmare Jesus. Varje dag får vi lägga fram vår bekännelse över våra misslyckade försök och be om förlåtelse och ny kraft. Varje dag får vi tacka Herren för att hans nåd inte har tagit slut. Varje dag får vi påminna oss hur vi får vara hans vittnen i vår omvärld och be om vishet att vara sådana vittnen som ger äran åt Honom, inte åt oss själva.

Det är också här som ordet kärlek får sin fulla förklaring och innebörd.

Se vilken kärlek Fadern har skänkt oss!

Johannes beskriver den kärleken så här (4:9–10):

Så uppenbarades Guds kärlek till oss: han sände sin enfödde Son till världen för att vi skulle leva genom honom. Detta är kärleken: inte att vi har älskat Gud, utan att han har älskat oss och sänt sin Son till försoning för våra synder.

Därför är det att börja i fel ända om vi börjar med vår kärlek. Vi ska börja hos Faderns kärlek, som kom till oss i hans Son och som fullkomnas i Den Helige Andes verk genom Ordet och sakramenten.

Den dolde Guden har uppenbarat sin vilja för oss. Då är det inte så farligt om vi inte förstår allt i hans väsen eller får allt att gå ihop för vårt förstånd. Vi har fått veta tillräckligt. Därför vill vi tacka och ära honom.

Lovad vare du Gud, och välsignad i evighet, som med ditt ord tröstar, lär, förmanar och varnar oss. Låt din Helige Ande stadfästa Ordet i våra hjärtan, så att vi inte blir glömska hörare, utan dagligen växer till i tro, hopp, kärlek och tålamod intill änden, och blir saliga genom Jesus Kristus, vår Herre. Amen.